

Άρειος Πάγος 233/1975, Τμ. Β'

Πηγή: ΝοΒ 23/75 σελ. 1046

Περίληψη: Εργάτης-ατυχήματα. - έννοια εργατικού ατυχήματος. - πτώσις παθόντος κατ' εκτέλεσιν εργασίας προ ή μετά ταύτην εφ' όσον εξ αυτής ασχέτως απωτέρας αιτίας της, προήλθεν ή βλάβη. - πτώσις ναυτικού καταληφθέντος εκ σκοτοδίνης και τραυματισμός ποδός. - παράλυσις αυτού οφειλομένη όμως εις αγγειοπλαστικές διαταραχάς λόγω ψυχογενούς αιτίας. - δεν συνιστά εργατικόν ατύχημα.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο κ. Σ. ΓΑΓΓΑΣ, αντιπρόεδρος

Εισηγητής ο κ. Σ. ΡΑΓΚΑΣ, αρεοπαγίτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Δαμάσκος, Δ. Παπασύρου

Επειδή, κατά την σαφή έννοιαν του άρθρου 1 του διά του από 24.7.1929 β.δ. κωδικοποιηθέντος ν. 551/1915 "περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων", ως ατύχημα εκ βιαιού συμβάντος, όπερ επήλθε κατά την εκτέλεσιν της εργασίας, ή εξ αφορμής αυτής εις εργάτην ή υπάλληλον των εν τω επομένω άρθρω αναφερομένων επιχειρήσεων ή εργασιών και δι' ο παρέχεται δικαίωμα αποζημιώσεως κατά τας διατάξεις του νόμου τούτου και υπό την εν αυταίς αναφερομένην έκτασιν, θεωρείται πάσα βλάβη, ήτις είναι αποτέλεσμα βιαιάς και αιφνιδίου επενεργείας εξωτερικού αιτίου, τουτέστι ξένου προς την οργανικήν σύστασιν του παθόντος περιστατικού, όπερ επήλθε είτε κατά την εκτέλεσιν της εργασίας, είτε προ ή μετά ταύτην, αλλ' εξ αφορμής αυτής, τοιούτο δε περιστατικόν είναι και η κατά τον χρόνον της εκτελέσεως της εργασίας πτώσις του παθόντος, εφ' όσον εξ αυτής, ασχέτως της απωτέρας αιτίας της, προήλθεν ή βλάβη.

Επειδή, εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, το εκδόν ταύτην Εφετείον, δικάζον επί αγωγής του αναιρεσειόντος, αντικείμενον εχούσης την επιδίκασιν αυτώ αποζημιώσεως, επί τω λόγω ότι, υπηρετών ούτος δυνάμει συμβάσεως ναυτικής εργασίας ως λιπαντής εις το εν αυτή φορτηγόν πλοίον της αναιρεσιβλήτου εναγομένης, υπέστη εργατικόν ατύχημα, συνιστάμενον ειδικώτερον εις το ότι κατά τον εν τη αγωγή ταύτη χρόνον, εν ω εξετέλει εργασίαν εις το μηχανοστάσιον του εν πλω ευρισκομένου πλοίου, καταληφθείς υπό σκοτοδίνης, ωλίσθησε και κατέπεσε, κτυπήσας εις την μέσην του και τον δεξιόν του πόδα, με αποτέλεσμα να τραυματισθή σοβαρώτατα και να καταστή εκ τούτου ανάπηρον το δεξιόν κάτω άκρον, εις τρόπον ώστε το σκέλος του δεξιού ποδός να μην κάμπτεται και να μην δύναται ούτω να βαδίση και να ίσταται άνευ δεκανικίων, εν ω όταν εναυτολογήθη ήτο υγιέστατος, εδέξατο μετ' εκτίμησιν των αποδείξεων ότι ναι μεν κατά τον εν τη αγωγή χρόνον και δη την 30 Οκτωβρίου 1972 ο αναιρεσειών, κατά την εκτέλεσιν της επί του πλοίου εργασίας του, καταληφθείς αιφνιδίως υπό σκοτοδίνης κατέπεσεν επί του δαπέδου αναισθητος και ότι έκτοτε ενεφάνισεν ακαμψίαν και αναισθησίαν καθ' όλον τον δεξιόν πόδα, νοσηλευθείς αρχικώς εν τω πλοίω, βραδύτερον εν νοσοκομείω του λιμένος FREEPORT των νήσων Μπαχάμας, είτα εις την εν Πειραιεί κλινικήν "Αγία Ελένη" και τελικώς μέχρι της 15.3.1973 εις την νευρολογικήν και ψυχιατρικήν κλινικήν "Κασταλία" εμφανίζων ήδη παράλυσιν του δεξιού κάτω άκρου, πλην όμως η πάθησίς του αύτη, χαρακτηριζομένη ιατρικώς ως ψυχογενής παράλυσις του δεξιού κάτω άκρου, επελθούσα εκ μετατροπής διά μηχανισμού, δεν προήλθεν εκ της πτώσεώς του, καθ' ην και δεν υπέστη τραυματισμόν τινα, αλλ' αποτελεί κατάστασιν του οργανισμού του, οφειλομένην εις αγγειοπλαστικές διαταραχάς λόγω ψυχογενών αιτίων. Ουδόλως, εξ άλλου δέχεται το Εφετείον ότι η τοιαύτη προϋπάρχουσα πάθησις επεδεινώθη εκ της πτώσεως, αποκλείσαν αντιθέτως σαφώς διά των άνω δεκτών γενομένων την ύπαρξιν παντός μεταξύ παθήσεως και πτώσεως αιτιώδους συνδέσμου. Ταύτα δεχθέν το Εφετείον το μεν ανελέγκτως εξετίμησε πράγματα, εις πράγμα αναγομένης και της κρίσεως αυτού περί μη υπάρξεως αιτιώδους συναφείας μεταξύ του εξωτερικού και αιφνιδίου γεγονότος της πτώσεως του αναιρεσειόντος και της αναπηρίας του, το δε κρίναν επί τη βάσει των ούτω δεκτών υπ' αυτού γενομένων πραγματικών περιστατικών ότι δεν εδικαιούτο της αιτουμένης αποζημιώσεως ο αναιρεσειών, ως μη υφισταμένης περιπτώσεως εργατικού ατυχήματος υπό την έννοιαν της προμνησθείσης διατάξεως και επί τούτοις απορρίψαν την αγωγήν, ουδόλως παρεβίασε την διάταξιν ταύτην. Συνεπώς ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, καθ' ο μεν μέρος αποδίδεται δι' αυτού σφάλμα περί την ως άνω εκτίμησιν των αποδείξεων είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθ' ο δε μέρος διατυπούται η αιτίασις περί παραβιάσεως της άνω διατάξεως βάσει των ούτως ανελέγκτως γενομένων δεκτών είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. - (Επικυρούται η Εφ. Αθ. 4597/1974).